

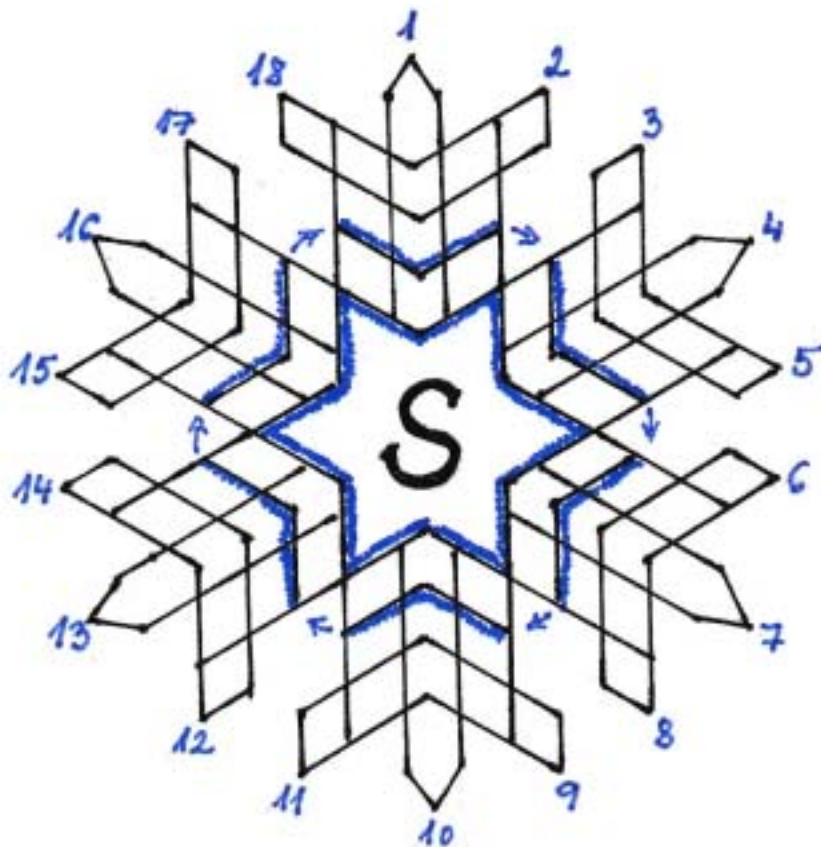
AHOJ DĚTI!

Leden nám předvedl velmi pevnou vládu zimy. Jestli také únor nadělí přírodě sněhovou peřinu, již brzy poznáme, protože jeho dny právě začínají. Včera jsme slavili Hromnice. Připomněli jsme si událost, kdy Maria s Josefem přinesli malého Ježíška do chrámu v Jeruzalémě, aby ho jako prvorozeného zasvětili Hospodinu, jak to nařizoval Zákon.

Ve středu obrázku – sněhové vločky září písmeno S. Není tam náhodou. Má zcela jasný úkol. Tvoří první písmeno všech 18 slov, která je třeba paprskovitě doplnit do vločky. Každé slovo se skládá z 5 písmen a tajenku (správný název včerejšího svátku) vytvoří společně všechna třetí písmena. Velké S ve vločce chce také připomenout, že je počátečním písmenem mnoha důležitých slov, která vyprávějí o setkání svaté rodiny se starcem Simeonem, jemuž bylo předpovězeno, že neokusí smrti, dokud neuvidí Mesiáše. Tento služebník nazývá malého Ježíška spasením, světlem... Na tato slova myslíme vždy, když budeme zapalovat svíci „Hromničku“.

Slova k doplnění:

1. Sloužící
2. Světová strana
3. Zlevnění
4. Místo k pobytu
5. Nevidomá
6. Prostor na seno
7. Velká svíčka
8. Vulkán
9. Opak mládí
10. Samec od srnky
11. Zeď
12. Symbol lásky
13. Šlépěj
14. Tvoří sochy
15. Obava
16. Vykoupení
17. Ryba s dlouhými vousy
18. Pentle

(Otazníček)

PRO STARŠÍ:

Hledáme... Jak často hledáme nějakou věc, vhodné slovo do dané situace, řešení problému, ale i bližního, přítele... Je zajímavé, jak někdy naše hledání dopadne – úplně jinak, než jsme mysleli... O tom, že lze hledat také SEBE, vypráví příběh jednoho ateisty:

POMOC

„Viš, já jsem nevěřící, ale řeknu ti...“ Přítel, kterého jsem potkal, když vycházel ze dveří venkovského kostela, se na mě díval rozpačitě.

„Hmm,“ povzbudil jsem ho, protože se uprostřed věty zarazil.

„Řeknu ti, proč jsem byl v kostele.“

„Podívat se na hezké sošky?“

„Ne.“

„Podívat se na obrázky?“

Jsem zvyklý, že hodně lidí chodí do kostela jako do galerie. Konečně v dávných časech byl kostel pro návštěvníky místem, kde mohli obdivovat nádhernou architekturu místo chaloupek, ve kterých žili. Mohli vidět úžasné obrazy jako v galerii. Do ní se jinak nedostali... A obrazy byly pro ně, zvyklé na obrázky v kalendářích, něčím podivuhodným, polibkem krásy.

A byla tu hudba...

Doma slyšeli hudbu, když poslouchali flašinetáře... A zpěv slyšali, jen když si sami zpívali. V kostele líbezně zněla chrámová hudba. Vychutnávali tóny... Vydechovaly z varhanní výšky. Jako by se ve výši vznášel andělský chór...

„Šel jsi do kostela poslouchat hudbu?“

„Ne.“

V tu dobu chodí do kostela preludovat mladý varhaník. Občas si zajdu poslechnout jeho cvičení.

„Tak proč jsi tam byl?“

„Abych... potkal sebe.“

„SEBE?“

Kývl.

„Člověk nemá čas setkat se sám se sebou,“ řekl.

Chápal jsem – ale mlčel jsem a nechal ho, aby zaostřil na to, co chce vyslovit.

„Člověk by nedělal v životě tolik hloupostí, co dělá, pokud by si udělal čas, aby se setkal sám se sebou. A v kostelních lavicích, v tichu, najednou vidám... sám sebe. Úplně jinak. Co se mi zdálo nesrozumitelné, se mi zdá srozumitelnější...“

Za půl roku jsem tohoto svého kamaráda potkal znovu – opět vycházel z kostela.

„Tak našel ses?“

Pohlédl na mě vážně. Opatrně zvažoval odpověď.

„Jdu ze mše.“

„ZE MŠE?“

Přikývl.

„Ty... nevěřící... ty... jdeš ze mše?!”

„Viš, já tak dlouho chodil do kostela, abych potkal sebe..., jak jsem ti říkal... Až se mi stalo, že jsem potkal...“

Zaváhal.

„Až jsem potkal jeho.“

Rozpačitě na mě pohlédl, rozloučil se.

Kolik lidí se s ním nepotká – protože si neudělají dost času, aby se potkali sami se sebou...

(z knihy Eduarda Martina Haló, je tam Bůh?), (EJ)